

нитѣ на храма, е било сетната въздишка на толкова паднали въ жестока бранѣ синове, братя, мъже, внуци, че това блѣскаво тържество е било предсмъртния блѣнѣ на хилядитѣ, които бѣха дали живота си, за да го видятъ сбѣднатѣ. И много скрити сълзи се смѣсваха съ разпилѣнитѣ усмивки.

А въ този мигъ, Калоянъ бавно пристѣпяше къмъ олтаря, срѣдъ трептящия блѣсъкъ на стотицитѣ бѣли вошеници, срѣдъ замайващия димъ на тамяна, срѣдъ приказната игра на синитѣ, морави и зелени искри, които трептѣха по скъпоценния иконостасъ и хладния блѣсъкъ на мраморнитѣ стълбове. Чуваше се само лекото прѣщене на вошеницитѣ и тихия сребристъ звѣнъ на кандилницитѣ.

Отъ дѣсната му страна, князь Белота носѣше копие то сѣ папския прѣпорецъ. Отъ лѣвата, великиятъ боляръ Сеславъ носѣше сабята. Предъ тѣхъ боляръ Илиица носѣше короната.

Преславскиятъ епископъ Сава и Велбуждскиятъ Анастасий придѣржаха леко царя подъ лактитѣ. А Скопскиятъ Маринъ и Браническиятъ Аврамъ придѣржаха боляра Илиица.

Когато Калоянъ застава предъ олтара, деспотъ Борилъ и князь Иоанъ, свалиха одеждитѣ му, до като той остана само по една дълга копринена риза, която се закопчаваше отпредъ и отзадъ съ две редици златни копчета, чакъ до кръста. Разкопчаха я и царьтъ остана голъ до пояса. Тогава кардиналъ Леоне го мироса по челото и гърдитѣ. Следъ това отново закопчаха ризата, надѣнаха върху нея дълга златошита багреница, обсипана съ бисери и тънморави аметисти около шията, край рѣкавитѣ, и долу възъ ивицата на полата. Надъ нея прехвърлиха искрящъ отъ елмази палиумъ, като проврѣха края му подъ лѣвата му рѣка. Върху всичко това наметнаха широка, диплеста мантия отъ малиново кадифе, обшита отвѣтре съ херминъ. Върху нея горѣше като пламъкъ, грамаденъ лъвъ, извезанъ съ елмази и гранати. Краката му обуха въ червени копринени чорапи, и сѣрмени сандали, обсипани съ бисеръ и зафири.